

Phần 1

Chương 1

Trời Mưa

Bác Vũ ra khỏi trung tâm thương mại, thì phát hiện ra bầu trời quang đãng lúc trước, đang mưa như trút nước.

Đúng là mùa hè phương nam, thời tiết thay đổi thất thường.

Từ cửa trung tâm thương mại ra đến ven đường để gọi xe, thì phải đi qua bãi đỗ xe. Một khoảng cách nói dài thì không dài, bảo ngắn cũng chẳng ngắn, nhưng đủ để cô ướt hết.

Kiểu tóc mới làm hai hôm trước không thích hợp để dầm mưa.

Cô nhìn sang quán cà phê bên cạnh, rồi cầm túi đồ đi sang.

Trong quán chỉ có mấy người khách. So với sự ồn ào bên ngoài, thì ở đây yên tĩnh như một thế giới khác.

Bác Vũ tìm một chỗ ngồi xuống, gọi một ly mocha.

Bàn ghế ở đây là kiểu sofa nhỏ, lưng ghế cao rất có tính riêng tư, thích hợp để hẹn hò nói chuyện. Mấy bàn xung quanh, đều có đôi có cặp.

Người đến tránh mưa như cô, có vẻ không hợp lắm.

Đương nhiên, vì cô xinh đẹp, nên người phục vụ đẹp trai cũng khá chu đáo.

Ngoài cửa sổ, mưa như trút nước. Có người vội vã đi trong mưa, nhưng vì cách một tấm cửa kính, không nghe thấy tiếng ồn ào, nên có vẻ như đang diễn kịch câm.

Bác Vũ uống cà phê, cũng không biết bao giờ mưa mới tạnh, cảm thấy chán nản.

Bàn phía sau có người đang nói chuyện.

Bác Vũ không có sở thích nghe lén. Nhưng vì hai bàn quá gần nhau, nên trừ phi tai điếc, không thì ai cũng nghe thấy. Hương chi, người nói còn là giọng trẻ con giòn giã.

Lúc cô mới ngồi xuống, có vô tình nhìn xuống bàn đó. Hình như là có một đôi nam nữ, và một cậu bé bốn năm tuổi. Cô còn tưởng là một nhà ba người cơ. Đến khi ngồi xuống, vô tình nghe được bọn họ nói chuyện, mới biết là không phải.

Cô gái gọi anh chàng kia là anh Thâm.

Anh ta thì gọi cô ấy là cô Triệu.

Cậu bé thì gọi anh ta là bố, gọi cô gái kia là cô.

Hóa ra là đi xem mắt.

Mang con trai đi xem mắt, thật là thú vị.

Bác Vũ uống một ngụm cà phê, nghĩ thầm.

- Anh Thẩm, nghe nói anh từng làm việc ở NASA⁽¹⁾. Tôi thấy rất thú vị, anh có thể kể cho tôi nghe về nó không?

- Thời gian tôi làm việc ở NASA không lâu, cũng chỉ làm về một số thứ cơ sở thôi, không có gì thú vị cả.

Giọng của anh chàng kia rất bình thản, có vẻ xa cách, hẳn là không muốn nói nhiều.

- Vậy à?

Cô gái cười, tiếng cười dịu dàng hơi mất tự nhiên.

- Cô à. Bố cháu rất giỏi đấy. Bố cháu biết làm máy bay điều khiển từ xa, biết lắp ráp tên lửa, biết chụp sao, còn có thể làm com thịt kho. Nếu cô gả cho bố cháu, chắc chắn cô sẽ trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới. - Đây là giọng của cậu bé.

Anh chàng kia quát khê:

- Thẩm Phi Châu⁽²⁾, không được nói lung tung!

Cậu bé ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn tiếp tục nói không ngừng:

- Cô yên tâm đi. Hai tuổi cháu đã biết tự mặc quần áo rồi. Cháu có thể tự chăm sóc mình. Nếu cô gả cho bố cháu, cô không cần phải chăm sóc cháu đâu. Sau này cô và bố cháu có sinh em trai, em gái, thì cháu sẽ làm một người anh trai tốt.

Cô gái bị chọc cười:

- Châu Châu giỏi quá.

Lúc này, anh chàng kia mới nói:

- Cô Triệu, xin lỗi cô. Có thể là có chút hiểu lầm. Tôi rất kính trọng thầy Triệu, cũng biết ông ấy là bác cô, nên mới đến đây gặp cô. Nhưng hiện tại, tôi không định yêu đương, cũng không định kết hôn. Nhờ cô về giải thích với thầy Triệu giúp tôi.

Nghe giọng không chút tình cảm này, Bác Vũ nghĩ, chắc chắn đây là một người lạnh nhạt, không thú vị.

Cô gái kia còn chưa nói gì, cậu bé đã vội vàng mở miệng:

- Bố, sao bố lại không muốn kết hôn thế? Hôm trước bố đã đồng ý với cụ là sẽ suy nghĩ rồi mà. Cô Triệu đẹp như vậy cơ mà. Con muốn cô ấy làm mẹ con.

- Đây là bố lừa cụ thôi. - Anh chàng kia thản nhiên nói.

Cậu nhóc kháng nghị:

- Sao bố lại lừa cụ chứ? Bố đã nói là trẻ con không được nói dối, thì người lớn càng không được nói dối.

Giọng anh ta vẫn bình thản như trước:

- Cụ đã tám mươi tuổi rồi. Bố nói dối có thiện ý.

- Nếu bố biết cụ đã tám mươi tuổi, thì bố phải làm cụ vui chứ. Bố phải lấy vợ, tìm mẹ cho con chứ.

- Anh Thâm, lời của anh tôi sẽ chuyển lại cho bác tôi. Tôi xin phép đi trước.

Hai bố con nói chuyện với nhau, hiển nhiên là đã quên mất đối diện còn có một người nữa.

Có một chút tiếng động, là của cô gái kia.

Bác Vũ đặt tách cà phê xuống, ngẩng đầu nhìn cô gái đi từ phía sau lên.

Dáng người cao gầy, ăn mặc rất có thẩm mỹ. Chỉ nhìn bóng lưng cũng có thể thấy là một cô gái xinh đẹp.

Nhìn có vẻ chỉ mới hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi.

Bác Vũ không hiểu vì sao một cô gái như vậy, mà lại đi xem mắt với một người đã có con.

Quan trọng nhất là, còn bị ông bố độc thân kia từ chối.

Haiz! Thói đời khó hiểu.

Cô bắt đầu thấy tò mò về anh chàng bàn sau.

Cô lặng lẽ nhìn về phía sau. Nhưng chỉ nhìn thấy một mái tóc ngắn. Một cậu bé nằm ghé lên vai anh ta, đôi mắt cụp xuống, nhìn có vẻ không vui.

Anh ta xoa đầu cậu nhóc:

- Con thích cô vừa nãy hả? Muốn cô ấy làm mẹ con vậy cơ à?

Cậu bé gật đầu rồi lại lắc đầu, bĩu môi nói:

- Con chỉ muốn bố kết hôn thôi mà. Mấy hôm trước con xem TV, có một ông trên đó nói là, nếu ba mươi tuổi còn không kết hôn thì sẽ bị phạt đấy. Bố sắp ba mươi tuổi rồi. Con không muốn bố ngồi tù đâu. Bố mà ngồi tù thì con phải mang cơm cho bố. Mà con thì không biết nấu cơm.

Cậu bé khoảng bốn năm tuổi, mái tóc đen nhánh, khuôn mặt trắng trẻo, trông rất đáng yêu.

Khi bé nói những lời đó, thì càng làm người ta thấy đáng yêu hơn.

Vì vậy, Bác Vũ không nhịn được mà bật cười.

Tiếng cười của cô bị hai bố con họ nghe thấy. Nhưng mà trước khi hai người quay lại nhìn, thì cô đã rút người lại, bung tách cà phê lên giả vờ uống.

Nghe lén chuyện của người khác mà lại bị phát hiện, cũng rất xấu hổ.

Anh chàng sau lưng gọi phục vụ tới tính tiền.

Tiếng động sột soạt ở phía sau nghe có vẻ là họ đứng dậy ra về.

Bác Vũ quay người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô cảm thấy họ dừng lại chỗ cô ngồi một lát, có vẻ là đang nhìn cô để tỏ vẻ không thích về việc nghe lén của cô.

Nhìn gì chứ?

Bác Vũ trợn mắt với không khí. Đây là nơi công cộng, mà cô cũng không cố ý nghe lén.

Được rồi! Vừa rồi là cô cố ý nghe lén thật.

Vì thế Bác Vũ kiên quyết không quay đầu, để lại cho người phía sau một cái bóng lưng chột dạ.

Cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân rời đi, cô cũng vẫn nhìn ra ngoài cửa kính, giả vờ ngắm mưa.

Mưa đang nhỏ dần.

Bác Vũ định ngồi thẳng lên, thì bên ngoài cửa kính đột nhiên xuất hiện một cậu bé. Cậu bé đang cười với cô.

Đôi mắt to lúng liếng, đúng là cậu nhóc vừa rồi.

Nhìn thẳng mặt, Bác Vũ phát hiện ra cậu nhóc này còn xinh hơn cô nghĩ.

Bác Vũ không thích trẻ con lắm, nhưng đứa bé xinh xắn thì ai không thích chứ? Huống chi cậu bé này còn cười với cô.

Vì thế Bác Vũ cũng cười với cậu bé, tay để trên cửa kính trêu bé.

Có lẽ là cậu nhóc thấy vui, nên cũng dán hai tay lên cửa kính, cười vui vẻ.

Nhưng đúng lúc này, một anh chàng đi tới sau lưng bé, hai tay đặt lên vai bé kéo bé ra.

Bác Vũ ngồi phía trong, tầm mắt chỉ tới bên hông anh ta.

Cô biết là người vừa rồi. Dù sao cũng mới nghe lén người ta nói chuyện, nên cô có tò mò thì cũng không dám nhìn xem người ta trông như thế nào.

Còn tiếp tục giả vờ trêu cậu bé.

Nào biết anh ta lại ngồi xổm xuống bên cạnh cậu bé, khuôn mặt xuất hiện trước mắt cô.

Hành động bất ngờ làm cô không tránh kịp.

Đối với Bắc Vũ, đây là một khuôn mặt rất khó quên.

Cho nên khi anh ta xuất hiện, cô liền nhận ra.

Đường nét rõ ràng, mặt mày anh tuấn, đôi mắt đen sâu thẳm như dòng suối, có vẻ rất lạnh lùng. Khóe miệng hơi cong, như đang cười, mà lại có vẻ kiêu căng trời sinh.

Nếu bỏ tấm kính ngăn cách ở giữa ra, thì lúc này, anh ta và Bắc Vũ cách nhau rất là gần.

Bởi vì cách quá gần, nên cô còn nhìn thấy rõ cả lông mi của anh ta.

Khuôn mặt anh ta không hề thay đổi, ánh mắt đen như mực nhìn cô một cái, thản nhiên như một ánh mắt lơ đãng xẹt qua. Sau đó ôm lấy cậu bé, xoay người đi vào trong mưa.

Cả quá trình chỉ có vài giây.

Nên Bắc Vũ còn chưa kịp biểu hiện đúng biểu cảm, ánh mắt đã dõi theo bóng lưng anh ta rồi.

Anh ta mặc áo sơ mi màu vàng, dáng người cao lớn, bước chân bình tĩnh, đi giữa đám người vội vã trên người, trông chẳng khác nào hạc giữa bầy gà.

Cậu nhóc nằm ghé trên vai anh ta, cười tủm tỉm vẫy tay với Bắc Vũ. Rồi lại nói gì đó với anh ta.

Anh ta hơi gật đầu, cũng không quay đầu lại.

Cậu con trai hoạt bát đáng yêu, ông bố lạnh như tảng băng.

Một cặp bố con rất thú vị.

Tuy chỉ nhìn qua, nhưng vấn đề Bắc Vũ không hiểu lúc trước - Một cô gái trẻ trung, xinh đẹp vì sao lại đi xem mắt với một người đã có con.

Cô đã có đáp án.

Đây chính là người cô từng yêu thầm.

Bắc Vũ nhìn bóng lưng họ đi xa dần. Cho đến khi không nhìn thấy được nữa, cô mới quay người lại, bung tách cà phê sắp nguội lên uống một ngụm.

Cô không biết phải hình dung tâm trạng của mình như thế nào nữa.

Có một chút vui vẻ, như muốn bay lên trời luôn.

Cô đặt chén xuống, không biết vì sao lại thấy buồn cười, nhún vai một cái.

Thanh toán xong, lúc đứng lên thì Giang Việt gọi tới.

Bắc Vũ vừa đi ra ngoài, vừa nghe máy.

- Giang Nhị Cầu, anh đoán xem vừa rồi em trông thấy ai?

Cô không hề nén sự vui vẻ trong lòng.

Giang Việt ở đầu bên kia lơ đãnh:

- Không bằng em để anh đoán xem bao giờ trái đất diệt vong đi.

Bắc Vũ không giỡn với anh, cười nói:

- Bạn học cấp ba của anh đây!

Giang Việt cười nói:

- Anh còn tưởng em nhìn thấy tổng thống Mỹ cơ! Nhìn thấy bạn học cấp ba của anh thì có gì mà ngạc nhiên?

- Bởi vì không phải bạn học cấp ba bình thường chứ sao!

Giang Việt cười nói:

- Lẽ nào bạn học của anh có ba đầu sáu tay? Nói luôn đi. Ai thế?

Bắc Vũ nói:

- Thẩm Lạc.

Giang Việt sững sốt, rồi cười xấu xa:

- Anh còn tưởng ai! Bạn học cấp ba của anh gì chứ? Nói luôn là mối tình đầu của em, có phải anh đoán được ngay không.

Anh cười xong thì lại hỏi:

- Không phải cậu ta tốt nghiệp cấp ba xong là đi sang cái gì Massachusetts⁽³⁾ ở Mỹ luôn à? Chắc bây giờ là công dân Mỹ rồi nhỉ? Năm đó cậu ta đi rồi, anh đây cũng chẳng quan tâm. Trong đám bạn học hồi đấy, cứ khi nào nói chuyện là lại nhắc đến cậu ta. Tiếc là cậu ta không liên lạc với ai cả. Vậy mà năm đó anh đây còn coi cậu ta là bạn. Cũng phải thôi, người ta là thiên tài, không cùng thế giới với người thường như chúng ta. Đúng rồi, người anh em kia đang làm gì đấy?

- Ai biết được?

Bắc Vũ đi ra ngoài cửa, cảm thấy thoải mái hơn, không biết là vì không khí tươi mát sau cơn mưa, hay là vì mới gặp người quen cũ.

- Em không hỏi thăm à?

- Em chỉ trông thấy anh ta thôi, không có chào hỏi.

Bắc Vũ dừng lại một chút, rồi nói thêm một câu:

- Có khi anh ta chẳng nhớ em là ai ý.

- Cũng phải, năm đó em không được gọi là mối tình đầu, chỉ có thể coi là yêu thầm thôi. Ha ha ha ha...

Bắc Vũ cũng không giận, còn cười hai tiếng:

- Buồn cười lắm à? Năm đó anh theo đuổi hoa khôi, còn bị bố người ta đến tận trường cảnh cáo đấy. Có muốn em giúp anh nhớ lại chuyện xưa không?

- Được rồi, được rồi, được rồi, anh không cười nữa. Tại em nhắc tới trước mà.

- Em thấy thú vị nên chia sẻ với anh.

- Thú vị chỗ nào?

- Người ta có con rồi.

- Không phải là chuyện bình thường à? Không phải em vẫn còn nhớ thương người ta đấy chứ?

- Sao có thể? Đã là chuyện mấy trăm năm trước rồi. Em thấy người ta là ông bố độc thân, nên thấy thú vị thôi.

- Hả? Không phải chứ?

- Còn mang cả con đi xem mắt cơ.

Giang Việt sùng sốt, rồi cười to:

- Thế thì đúng là thú vị thật! Đây có tính là bông hoa trên núi cao rơi xuống thế gian không?

Bông hoa trên núi cao?

Bác Vũ nói chuyện với Giang Việt mấy câu, rồi cúp máy. Tay cầm di động mỉm cười, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt người vừa rồi.

Chớp mắt đã mười mấy năm, rất có vẻ tỉnh lại đã cách một đời.

Nhưng cô không thể không thừa nhận, năm tháng rất thiên vị Thẩm Lạc.

Hai năm nay, cô cũng gặp bạn học cũ, không ít người đã thay đổi thê thảm dưới con dao mổ heo của thời gian.

Mà anh ta chỉ từ một cậu thiếu niên cao ngạo, gió mát trăng thanh, biến thành một người lạnh lùng, chín chắn.

Cho dù anh ta đã làm bố.

Nghĩ đến đây, Bác Vũ lại thấy tự hào.

Xem! Người năm đó cô thích đấy. Không phải là Trương Tam mới tốt nghiệp hai năm đã béo ra, cũng chẳng phải Lý Tứ chưa đến ba mươi đã hói.

Vì thế bây giờ nhớ tới những việc ngu ngốc mình từng làm, cô lại thấy nó đáng yêu hơn.

Nhưng không biết tại sao, lại thấy hơi buồn.

Cô đứng bên đường, lấy di động ra, chụp một bức ảnh mưa, rồi đăng lên weibo mấy chục vạn fan của mình. Đăng kèm một câu chua xót: Trời mưa, người ta đợi ô, còn tôi đợi mưa tận.

Ghi chú:

1. NASA: National Aeronautics and Space Administration (Cục Quản trị Không Gian và Hàng Không Quốc gia) cũng được gọi là Cơ quan Không gian Hoa Kỳ là cơ quan chính phủ liên bang Hoa Kỳ có trách nhiệm thực thi chương trình thám hiểm không gian và nghiên cứu ngành hàng không.

2. Phi Châu/Phi Chu: có nghĩa là Phi Thuyền.

3. Là tiểu bang đông dân nhất của khu vực New England thuộc vùng Đông Bắc Hoa Kỳ.

Chương 2

Thiếu Niên

Đám đông mờ mịt.

Bố mẹ Bắc Vũ là công nhân ở nhà máy lớn nhất thành phố. Bố là tổ trưởng tổ công nhân, mẹ là tổ trưởng tổ hậu cần. Cô sinh ra và lớn lên trong khu chung cư của nhà máy, từ mầm non đến cấp II, đều học trong trường của chung cư.

Trước năm mười lăm tuổi, đây là cả thế giới của cô.

Mà trong thế giới nhỏ này, cô hoàn toàn xứng với danh cậu ấm cô chiêu. Bố mẹ có địa vị cao, cô lại xinh xắn, thông minh từ bé. Chín năm học Bắc Vũ đều đứng nhất lớp.

Hơn nữa, ở giữa đám bạn nhỏ của chung cư, cô còn giữ chức con dê đầu đàn trong những vở kịch. Trong những trò chơi tuổi thơ, cô là Athena, là cô chiến sĩ xinh đẹp, là nữ hiệp, là anh hùng cứu vớt những sinh linh bé nhỏ.

Trước năm mười lăm tuổi, cô không biết ưu sầu là gì cả, cả ngày đều vui vẻ, tùy tiện.

Trong những năm tháng sống giữa ánh sao chói lọi, cô cảm thấy sau này lớn lên, mình sẽ sáng lấp lánh, không giống người thường.

Nhưng mà, giấc mộng Mary Sue⁽¹⁾ đã dừng lại vào năm mười lăm tuổi.

Bắc Vũ chín năm đều đứng đầu lớp, thuận lợi thi đỗ vào trường cấp III tốt nhất thành phố - Trường cấp III số hai thành phố Giang.

Cô xắn tay áo, hăm hở chuẩn bị bắt đầu một cuộc sống mới.

Ai ngờ hai tháng sau, lại gặp phải sự đả kích đầu tiên trong mười lăm năm qua.

Cuộc thi giữa kì đầu tiên lớp 10, điểm của cô đứng thứ hai mươi lăm trong lớp.

Lớp có năm mươi người, đứng thứ hai mươi lăm vừa vặn ở giữa.

Trong độ tuổi học sinh, thành tích học tập trung bình, là vị trí không bắt mắt nhất, dễ bị thầy cô bỏ qua nhất.

Mà với một người mười mấy năm đều là tiêu điểm như Bắc Vũ, thì việc này có vẻ là quá tàn khốc.

Hai mươi lăm? Còn không bằng đứa học kém nữa!

Trừ học sinh năng khiếu ra, thì học sinh của trường cấp III số hai đều là các học sinh khá giỏi của thành phố cả. Tuy Bắc Vũ có kiêu ngạo, nhưng cô cũng không mù quáng cho rằng mình vẫn có thể thi được điểm cao nhất lớp như trước. Thậm chí sau khi lên cấp III, cô còn chăm chỉ học hơn trước đây.

Nhưng không nghĩ tới, con số thứ hai mươi lăm lại tới đột ngột như vậy.

Con số hai mươi lăm này, làm Bắc Vũ nhận ra, ở trong cái thế giới mới này, cô chỉ là một cô học sinh bình thường đến không thể bình thường hơn nữa.

Mà ở đây cũng không thiếu người nổi bật thật sự.

Ví dụ như Hứa Linh có điểm số cao nhất lớp, lại còn xinh như tiên nữ trên trời nữa.

Ví dụ như Thiệu Vân Khê ngồi sau lưng cô, ba ngày hai lượt ngồi đọc truyện tranh dưới ngăn bàn, đến khi đi thi còn đi muộn, nhưng vẫn đứng thứ hai cả lớp.

Ngay cả người chị em cùng bàn cô - Ngô Nam Nam, tuy điểm thấp hơn cô, nhưng có ông bố quyền cao chức trọng, giáo viên chủ nhiệm nói chuyện với cậu ấy cũng rất nhẹ nhàng.

Ở trong ngôi trường cấp III ngọ hổ tàng long⁽²⁾ này, Bắc Vũ trở thành một người mờ mịt giữa đám đông.

Mấy ngày sau khi có điểm thi, con số hai mươi lăm này vẫn quanh quẩn trong đầu Bắc Vũ. Ngay cả lúc ngủ, cô cũng mơ thấy, đúng là ác mộng dai dẳng.

Đề một cô gái được khen là thiên tài mười mấy năm, đột nhiên nhận ra sự thật mình chỉ là người bình thường, thì đúng là rất đau đớn.

Đối với một cô gái luôn được sao trắng vây quanh, nhận đủ lời khen ngợi, thì không có gì kinh khủng hơn việc cô ấy chỉ là một người giữa đám đông.

Trước đây, Bắc Vũ có ba ước mơ.

1. Sau khi lớn lên có một căn nhà bằng kẹo.

2. Thi đỗ đại học nổi tiếng, trở thành bà Marie Curie⁽³⁾.

3. Du lịch vòng quanh thế giới.

Sau này lớn lên, cô không còn thích ăn kẹo nữa, nên ước mơ đầu tiên tự động biến mất.

Còn giấc mơ thứ hai của cô cũng gặp phải nguy hiểm vào năm mười lăm tuổi.

Đây là lần đầu tiên Bắc Vũ biết được trưởng thành là một việc rất đáng sợ, nó chính là một quá trình tiêu diệt ước mơ man rợ.

Điểm thi có từ đầu tuần, mà tâm trạng của Bắc Vũ đến tận thứ sáu cũng không tốt lên được.

Trường cấp III số hai là trường nội trú, chiều thứ sáu mới được về nhà.

Tuần này Bắc Vũ không đi xe đạp, nên đã dặn Giang Việt chờ cô về cùng.

Sau khi tan học, cô đi cùng Ngô Nam Nam xuống sân trường. Vì cả hai đều phải đợi người, nên vừa đứng đợi vừa nói chuyện.

Hai cô gái đứng đợi ở cạnh bảng tin của trường.

Bảng vàng⁽⁴⁾ trên bảng thông tin chính là mười người điểm cao nhất trong kỳ thi lần này.

Trong lúc nói chuyện, Ngô Nam Nam chợt liếc sang nó, rồi thở dài:

- Có cần kinh khủng vậy không? Điểm của người đứng đầu Khoa khoa học tự nhiên là bảy trăm hai mươi, cao hơn người thứ hai những sáu mươi điểm.

Lúc này, Bắc Vũ mới quay lại nhìn bảng vàng.

Người đứng trên cùng đúng là bảy trăm hai mươi điểm, cao hơn người thứ hai sáu mươi điểm, còn những người phía sau thì không kém người thứ hai nhiều lắm.

Ai cũng biết, đề thi bình thường của trường cấp III số hai còn khó hơn cả đề thi đại học. Bình thường điểm cao nhất cũng chỉ khoảng sáu trăm bốn mươi, năm mươi điểm. Chưa bao giờ có người được hơn bảy trăm cả.

Bắc Vũ nhìn chằm chằm hai chữ “Thẩm Lạc” trước con số bảy trăm hai mươi, hồn bay lên mây.

Ngô Nam Nam tấm tắc:

- Quả nhiên là Lạc Thần.

Bắc Vũ kinh ngạc nhìn cô ấy:

- Lạc Thần gì cơ?

Ngô Nam Nam chỉ tay vào cái tên trên bảng vàng:

- Thẩm Lạc đó! Cậu chưa từng nghe thấy à?

Bắc Vũ lắc đầu. Bây giờ mới vào học được hai tháng, mọi người trong lớp còn chẳng biết hết, người lớp khác cô càng không biết được. Cô chỉ biết rằng Giang Việt cũng được coi là nhân vật có tiếng tăm trong trường thôi - nổi tiếng về độ hư hỏng, cặn bã.

Ngô Nam Nam vui vẻ nói:

- Chính là Thẩm Lạc thi được bảy trăm hai mươi điểm đó. Học kỳ này mới chuyển đến trường mình, mà lần đầu tiên thi đã đoạt vị trí thứ nhất, còn cao hơn người thứ hai mấy chục điểm nữa. Mấy người ở trường cũ của anh ấy nói là anh ấy đến đây, thì người khác chỉ có thể tranh vị trí thứ hai thôi, nên mọi người đều gọi anh ấy là Lạc Thần.

Bắc Vũ kinh ngạc:

- Giỏi vậy cơ à?

Có lẽ là tự hào vì mình biết nhiều thông tin, Ngô Nam Nam đắc ý nháy mắt:

- Đương nhiên là giỏi rồi. Người ta là thiên tài đấy. Nghe nói, mười tuổi học cấp II, mười hai tuổi học cấp III, mười bốn tuổi lên đại học. Hình như là vì sức khỏe không tốt nên chỉ học một năm, rồi ở nhà nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng hai năm. Sau đó thì chuyển đến trường mình, học lại cấp III.

Bắc Vũ nghĩ đến con số hai mươi lăm của mình, tức tối: Nhìn xem! Đây mới là thiên tài thật sự này!

Cô giống như ếch ngồi đáy giếng, bây giờ mới được nhìn thấy một mảnh trời rộng lớn mà trước nay cô không hề hay biết.

Người bạn mà Ngô Nam Nam chờ đã đến, hai người tạm biệt nhau, sau đó bên cạnh bảng tin chỉ còn lại một mình Bắc Vũ.

Cô quay đầu nhìn hai chữ Thẩm Lạc trên bảng vàng, không nén nổi sự tò mò, thiên tài thật sự trông như thế nào nhỉ?

Nếu cô vẫn đứng đầu lớp, thì có thể cô sẽ không tò mò về vị Lạc Thần này.

Nhưng bây giờ, cô là người thứ hai mươi lăm của lớp, thì sự tò mò về thiên tài thật sự có vẻ rất lớn.

Rất muốn cúng bái.

Cô nhìn cái tên Thẩm Lạc một hồi, đến khi phát hiện ra xung quanh quá yên tĩnh, mới tỉnh táo lại.

Giơ tay lên xem đồng hồ, đã tan học được nửa tiếng rồi, mà còn chưa thấy bóng Giang Việt đâu.

Cô không muốn đợi nữa, liền đi thẳng đến dãy nhà bên cạnh, chạy lên dãy lớp 12 tìm người.

Cô đã đến lớp Giang Việt một lần rồi, cũng coi như là ngựa quen đường cũ.

Giang Việt là học sinh thể dục (trúng tuyển vào trường nhờ thành tích thể dục), vóc người cao to nên phải ngồi cuối lớp.

Bác Vũ chạy đến lớp Giang Việt, mở cửa sau ra, thò đầu vào nhìn. Quả nhiên Giang Việt vẫn còn ngồi ở chỗ, bên cạnh có hai người khác, hình như đang xem thứ gì đó.

Bác Vũ thấy trong lớp không còn mấy người, liền lặng lẽ đi vào, đứng ở sau lưng Giang Việt, đột nhiên vỗ vai cậu: “Giang Nhị Cầu⁽⁵⁾, anh làm gì đấy hả? Em chờ anh hơn nửa tiếng rồi.”

Giang Việt bị dọa suýt nữa ngã ra khỏi ghế. Cậu ta luống cuống nhét quyển sách trong tay vào ngăn bàn.

Sau khi Bác Vũ nhìn thấy quyển sách đó là cái gì, thì liếc mắt khinh thường.

Con trai mười bảy, mười tám tuổi, là độ tuổi hormone phân bố quá nhiều, nhất là loại học sinh thể dục như Giang Việt. Tuy Bác Vũ còn nhỏ, nhưng cô cũng biết nó là cái gì.

Giang Việt hoảng sợ vỗ ngực, rồi quay lại nhìn cô, giả vờ giả vịt quát:

- Bác Miệng Rộng, có biết người dọa người là có thể chết người không hả!”

Hai người chơi với nhau từ bé, từ khi Giang Việt biết đi, đã là một tên nhóc hay gây chuyện rồi. Ở khu chung cư của nhà máy, Bác Vũ là con nhà người ta, thì Giang Việt là thằng nhóc hư hỏng nhà người ta. Bác Vũ vẫn luôn đảm nhiệm vai trò là tình báo của bố mẹ Giang, vì vậy bị Giang Việt đặt cho biệt hiệu là Bác Miệng Rộng.

Hai cậu học sinh ở bên cạnh Giang Việt nhìn thấy là một cô gái xinh đẹp, thì bắt đầu trêu chọc:

- Ui, ui, ui! Anh Việt, cô gái xinh đẹp này ở đâu thế? Giới thiệu coi!

- Biên, biên, biên! Đây là em gái tao.

Giang Việt phát tay đuổi người.

- Em gái anh hả?

Hai cậu học sinh kia càng cười to hơn, bắt đầu hát:

- Rốt cuộc anh có bao nhiêu cô em gái?⁽⁶⁾

Đến khi Giang Việt đập cho mỗi người một cái, hai tên này mới chịu đi.

Bác Vũ nghiêm mặt nhìn mấy tên ngu ngốc trêu nhau.

Giang Việt cầm lấy cặp, lặng lẽ nhìn cô, rồi thò tay vào ngăn bàn, nhặt quyển sách nhỏ kia lên, nhét vào cặp.

Bác Vũ nói:

- Giang Nhị Cầu, mắt em không mù đâu nhé.

Giang Việt ưỡn ngực, nghiêm mặt cười:

- Chị Vũ, hôm nay em chở chị về mà, chị đừng nói cho bố mẹ em nhé! Anh nói cho em biết, con trai xem cái này là chuyện bình thường⁽⁷⁾.

Bắc Vũ bĩu môi:

- Anh không biết xấu hổ, nhưng em thì có đấy!

- Đi thôi, đi thôi. Nhanh về nhà ăn cơm thôi. Mẹ em bảo là tối nay sẽ làm sườn xào chua ngọt và thịt kho tàu đấy. Anh phải sang ăn ké mới được.

Giang Việt vừa nói, vừa khoác tay lên vai cô, kéo cô ra ngoài.

- Thảm Lạc. - Đột nhiên, trong lớp có người lên tiếng.

- Cậu có đi không? Không đi thì tớ đưa chìa khóa cho cậu, cậu khóa cửa nhé.

- Đi.

Bắc Vũ quay đầu lại nhìn theo bản năng. Ở vị trí cuối lớp, một cậu học sinh cao gầy đứng dậy thu dọn sách vở.

Cậu ta mặc một chiếc áo khoác xanh đậm mũ liền. Đầu hơi cúi xuống, nên đám tóc trên trán rũ xuống. Tuy Bắc Vũ chỉ trông thấy một bên má, nhưng kết hợp với hai chữ “Thảm Lạc” vừa rồi, đã đủ để cô kinh hãi.

Trong nháy mắt đó, đột nhiên cô không nghe, không nhìn thấy gì hết.

Xung quanh như chìm vào yên lặng, toàn bộ đều trở thành bối cảnh cho người kia.

Bóng người kia so với tất cả những tên con trai mà cô nhìn thấy trong mười lăm năm qua, khác biệt hoàn toàn.

Làn gió mát sau cơn mưa cuối tháng, lẻ loi một mình.

Chỉ là một cái nhìn thoáng qua, Bắc Vũ đã khắc ghi bóng hình cậu ở trong lòng.

Sợ dĩ chỉ kịp nhìn thoáng qua, là vì cô đã bị Giang Việt kéo ra khỏi lớp rồi.

- Nhìn gì đó! Đi thôi!

Ra khỏi lớp rồi, Giang Việt mới bỏ cánh tay trên vai cô xuống, chạy nhanh xuống dưới sân trường.

- Em đi nhanh lên! Nếu mà không đuổi kịp, là anh đi về trước đấy!

Bình thường, Bắc Vũ sẽ cãi nhau với cậu ta, nhưng lúc này, cả đầu cô đều chú ý tới động tĩnh ở phía sau, không rảnh để xem màn biểu diễn ngu ngốc của Giang Việt.

Sau lưng có tiếng bước chân vang lên, Bắc Vũ biết là của cậu học sinh tên là Thảm Lạc kia.

Tim cô đột nhiên nhảy thành thịch, muốn quay lại nhìn, rồi lại không dám.

Đầu óc trống rỗng, ngay cả bước chân cũng trở nên lộn xộn.

Lúc đi tới mái hiên, cô cố lấy dũng khí quay đầu lại. Nhưng không biết từ khi nào, trên hành lang đã trống trơn, không còn một bóng người.

Bắc Vũ thở phào một hơi.

Giang Việt ở dưới sân gào lên:

- Bắc Miệng Rộng, em lè mè gì đấy? Gặp ma à? Bị hút hồn rồi à?

Đúng là bị hút hồn thật!

Bắc Vũ cúi đầu đáp lại Giang Việt:

- Giang Nhị Cầu, em đã thu gom được một lô chiến công vĩ đại ở trường của anh rồi. Tôi nay em sẽ tâm sự với xưởng trưởng Giang và kế toán Vương.

- Mẹ ơi! Chị Vũ. Xem ở việc em chở chị về, chị đừng độc ác như vậy mà.

Ghi chú:

1. Mary Sue là những cô gái hoàn mỹ, được mọi người chú ý, thường là nữ chính trong tiểu thuyết. Hiện nay Mary Sue còn được dùng để nói về tâm lý tự kỷ, mơ mộng của con gái. Con trai thì là Tom Sue hoặc Jack Sue.

2. Ngọa hổ tàng long: Nói về thời cơ lớn đang tiềm tàng, sẵn sàng bộc lộ ra bất cứ khi nào, như con hổ nằm trong bụi rậm, con rồng đang ẩn mình chờ thời cơ.

3. Marie Skłodowska - Curie là một nhà vật lý và hóa học người Ba Lan - Pháp, nổi tiếng về việc nghiên cứu tiên phong về tính phóng xạ. Bà là người đầu tiên vinh dự nhận được hai Giải Nobel trong hai lĩnh vực khác nhau, vật lý và hóa học. Marie Curie là giảng viên đại học nữ đầu tiên tại Đại học Paris (Sorbonne), và vào năm 1995 thi thể của bà được mai táng tại điện Panthéon ở Paris vì những đóng góp to lớn cho nhân loại.

4. Bảng vinh dự, ghi danh những người được điểm cao trong kỳ thi.

5. Nhị là ngu ngốc.

6. Bài hát “Rốt cuộc anh có bao nhiêu cô em gái”.

7. Giang Việt hơn tuổi Bắc Vũ, và vai vế cũng lớn hơn, nên xưng anh - em, nhưng mà đoạn trên là nịnh nọt nên mới gọi chị - em.

Chương 3

Tình Xuân

Trên đường ra bãi để xe, Giang Việt nói chuyện không ngừng, thấy Bắc Vũ không nói gì, thì nhận ra có vấn đề.

Mở khóa xe, cậu dùng ngón tay chọc lên trán cô:

- Sao thế? Như người mất hồn ý.

Trong đầu Bắc Vũ vẫn là hình dáng của Thẩm Lạc, cô trả lời băng quơ:

- Không có gì.

Giang Việt nghĩ một chút, rồi giả vờ lơ đãng hỏi:

- Có phải lần này thi không tốt không? Anh nói với em này, cấp III không giống cấp II đâu. Trừ học sinh năng khiếu như bọn anh ra, ai không phải là học sinh giỏi ở cấp II chứ? Rất nhiều người học giỏi ở cấp II mà lên cấp III còn đứng bết đấy! Mấy đứa đứng đầu đều là bọn bất thường cả.”

Thật ra Giang Việt đã hỏi thăm điểm thi của cô rồi, cũng biết là cô xếp thứ hai mươi lăm trong lớp.

Hai người quen biết, chơi với nhau từ nhỏ, tính cách của Bắc Vũ, cậu cũng biết rõ. Con nhóc xấu xa này rất kiêu ngạo, sợ là lần này bị đá kích không nhỏ rồi.

Cậu lo cô thấy mức nước chênh lệch của dòng sông so với mặt biển quá lớn.

Mà không biết rằng, bởi vì Thẩm Lạc xuất hiện, con số hai mươi lăm đã biến mất khỏi đầu Bắc Vũ. Cho dù bây giờ Giang Việt nhắc tới, cô cũng không thấy đau xót vì đụng phải miệng vết thương. Cô tùy tiện trả lời:

- Tuy điểm của em không tốt, nhưng cũng không phải đứng cuối lớp như anh, có gì mà phải buồn chứ?

Giang Việt không để ý con dao trong lời nói của cô, chỉ như sờ mảy nhìn cô. Đến khi thấy cô có chút kỳ lạ, nhưng cũng không phải đã buồn bã, thì cười hi hi, vỗ yên xe:

- Vậy là tốt rồi. Lên đây, anh chở em về nhà.

Vì hai người ra muộn, nên người trên đường cũng rất thưa thớt.

Bắc Vũ ngồi sau xe Giang Việt, ngẩng đầu nhìn người đang hi hục đạp xe, lại muốn hỏi thăm về Thẩm Lạc.

- Giang Nhị Cầu, em hỏi anh chuyện này nhé!

- Nói đi! Tiểu đệ tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn⁽¹⁾.

Bắc Vũ lờm cậu, đang định nói, thì lại trông thấy một bóng hình quen quen trên lối đi bộ.

Thật ra cũng không tính là quen, dù sao lúc trước cũng chỉ nhìn thoáng qua.

Nhưng cái nhìn thoáng qua đó, đã đủ để cô khắc sâu trong đầu.

Lúc này đang là cuối thu, sắc trời hơi tối, đã có gió nhẹ thổi qua. Trên lối đi bộ chỉ có mấy người đi đường.

Thẩm Lạc khoác cặp đi trên đường, chiếc mũ gắn liền áo được đội lên đầu, hình như đang đeo tai nghe nghe nhạc. Đầu hơi cúi xuống, bước chân không nhanh cũng chẳng chậm.

Tim Bắc Vũ đột nhiên nhảy rất nhanh, cô nín thở chờ xe đi qua cậu. Lờì vừa nói với Giang Việt đột nhiên quên sạch.

Một, hai, ba...

Xe đạp dần dần vượt qua cậu học sinh trên lối đi bộ.

Trong tầm mắt của Bắc Vũ, đầu tiên là bóng lưng, sau đó là sườn mặt, cuối cùng là cả khuôn mặt giấu dưới chiếc mũ.

Dưới ánh trời chiều loang lổ, ngũ quan trên gương mặt trầm tĩnh của cậu thiếu niên, như bước ra từ trong tranh.

Bắc Vũ nhìn cậu từ phía xa, tim đập thật mạnh.

Thẩm Lạc vốn hơi cúi đầu, như là cảm nhận được có người đang nhìn mình, cậu đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn sang bên đó.

Lúc này, khoảng cách giữa hai người không đến 3m, ánh mắt đen sẫm của cậu chạm vào mắt Bắc Vũ, làm cô vội vã quay đầu lại.

Bởi vì động tác quá lớn, làm cả chiếc xe đều lung lay.

Giang Việt cố gắng giữ vững xe, quát cô:

- Em lộn xộn cái gì đó? Có muốn ngã như chó ăn cứt không?

Nếu là mọi ngày, Bắc Vũ nhất định sẽ giận với cậu. Nhưng lúc này, Thẩm Lạc đang ở cách đó không xa, cổ họng cô như bị ai bóp chặt, không nói nổi một lời.

Cho đến khi xe đạp đi qua chỗ rẽ, Bắc Vũ mới dám quay đầu lại nhìn.

Trên con đường đi bộ, trừ mấy người đi đường và những chiếc lá cây bị gió thổi tung ra, làm gì còn bóng dáng của Thẩm Lạc.

Cô cảm thấy như mình vừa nằm mơ xong.

Nửa tiếng đi đường còn lại, Giang Việt vẫn nói nhiều như trước. Nhưng Bắc Vũ thì không nghe lọt nửa từ, chỉ thỉnh thoảng âm ừ có lệ, khác hẳn ngày thường.

Giang Việt chỉ cho rằng cô bị điểm số đả kích. Vì vậy, sau khi về đến nhà, cậu liền chạy sang nhà Bắc Vũ ăn ké. Nhân dịp cô không để ý, lạng lế chui vào trong bếp, báo cáo việc này với mẹ Bắc.

Bố mẹ Bắc Vũ xưa nay luôn yêu chiều con gái, lúc ăn cơm chiều cũng cố ý không nhắc tới điểm thi của cô.

Không ai biết rằng, trong đầu Bắc Vũ đều là Thẩm Lạc, đã sớm ném con số hai mươi lăm lên chín tầng mây từ lâu.

Cơm nước xong xuôi, Giang Việt đi về nhà, chương trình Bắc Vũ thích vừa hay bắt đầu, cô ngồi xem một lát, liền chạy sang nhà đối diện.

Giang Việt đang chơi điện tử ở trong phòng, thấy cô lén lút đi vào, thì xem thường hỏi:

- Nếu em mà không cáo trạng với phụ hoàng, mẫu hậu anh, thì chúng ta vẫn là anh em tốt, truyện tranh trong tủ sách của anh em cứ việc lấy.

Bắc Vũ đi tới gần cậu, kéo ghế ra ngồi xuống:

- Giang Nhị Cầu, đừng có nghĩ lòng người hiểm ác như thế chứ. Em có việc muốn hỏi anh đây.

Giang Việt liếc cô một cái:

- Đúng rồi, trên đường về em cũng nói như vậy, sau đó lại không nói gì cả. Rốt cuộc là muốn hỏi cái gì? Thần thần bí bí.

Bắc Vũ ngồi thẳng người lên, giấu đầu hở đuôi nói:

- Không phải là em quên mất à. Vừa rồi đột nhiên nhớ ra. Cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng, chính là... Cái người tên Thẩm Lạc, điểm cao nhất khối anh, học lớp anh hả?

Một người từng đứng đầu trường cảm thấy tò mò với người điểm cao nhất, thì cũng là chuyện bình thường. Giang Việt liền tùy tiện nói:

- Anh còn tưởng chuyện gì chứ! Đúng là học lớp anh, học kỳ này mới chuyển đến.

- Anh có quen anh ấy không?

Giang Việt lắc đầu:

- Tên kia có vẻ là lạ, luôn đi một mình, có vẻ rất bất thường. Anh cũng chưa nói chuyện với cậu ta được mấy câu.

Bắc Vũ cười:

- Người ta được hơn bảy trăm điểm, anh có hai trăm điểm. Chỉ số thông minh cũng đủ đè bẹp anh, đương nhiên là anh thấy người ta bất thường rồi.

Giang Việt nghiêm mặt, phát tay:

- Tạm biệt!

Bắc Vũ nghĩ nghĩ, rồi lại hỏi:

- Bọn anh gọi anh ấy là Lạc Thần à? Anh nói thử coi, anh ấy kỳ lạ thế nào?

Giang Việt liếc cô một cái, lấy tay chỉ lên đầu mình:

- Mắt mọc ở đây này.

- Người ta học giỏi thì kiêu ngạo là chuyện bình thường mà.

Nói đến đây, Giang Việt cảm thấy rất căm phẫn:

- Anh nói với em, tên kia không phải là kiêu ngạo một chút đâu. Mỗi lần bọn anh đi chơi bóng, anh đều phát huy tinh thần đoàn kết, yêu thương bạn học mới mời cậu ta đi cùng, nhưng cậu ta còn không thèm nể mặt anh lấy một lần. Anh đây là Giang Việt đây, anh cả (nhất ca) ở cấp III số hai đây!

- Anh là cận bã (nhất tra) của cấp III số hai thì có.

Cô dừng lại một chút, lại nói:

- Có lẽ người ta không biết chơi bóng thì sao! Dù sao học giỏi thì thể dục bình thường cũng có sao đâu.

Giang Việt cười lạnh hai tiếng:

- Vớ vẩn! Lúc đầu anh cũng tưởng thế. Sau đó có một lần, một đứa chơi bóng trong lớp, suýt nữa đập trúng cậu ta, bị cậu ta đỡ được bóng. Tư thế một tay đỡ bóng kia, tuyệt đối là cao thủ.

Bắc Vũ cười:

- Vậy có thể là người ta quá lợi hại, không thèm đánh với đám gà mờ bọn anh.

Giang Việt lại phát tay với cô:

- Tạm biệt!

Bắc Vũ đương nhiên sẽ không tạm biệt với cậu. Cô kéo ống tay áo cậu:

- Không phải là không muốn chơi bóng với bọn anh à? Thế thì có gì mà bất thường chứ? Anh nói thử xem còn gì nữa không?

Giang Việt nghi ngờ nhìn cô:

- Anh nói này Bắc Miệng Rộng, sao em cứ tò mò về Thẩm Lạc thế? Em gặp cậu ta rồi à?

Bắc Vũ nhanh chóng lắc đầu:

- Đâu có đâu! Chỉ là tò mò vì anh ấy có thể thi được hơn bảy trăm điểm thôi mà.

Giang Việt gật đầu, nghiên răng nghiên lợi nói:

- May mà em chưa trông thấy đấy. Nếu không anh rất nghi ngờ là em đang thăm mền cậu ta. Từ khi cậu ta chuyển đến đây mới có hai tháng thôi, mà ngày nào cũng có con gái đến vây xem.

Tuy Giang Việt học kém, nhưng vì cậu là học sinh thể dục đẹp trai ngời ngời, nên rất được con gái hoan nghênh.

Nhưng khi Thẩm Lạc xuất hiện, cậu ta đã cướp mất sự nổi bật của cậu. Dù sao ở trường số hai này cũng nổi tiếng là học giỏi, một người vừa học giỏi, vừa đẹp trai, lực hấp dẫn đương nhiên là cao hơn người học kém rồi.

Bắc Vũ nhận ra sự căm giận của cậu, liền vỗ vỗ vai Giang Việt:

- Hóa ra là anh ghen tị vì người ta nổi bật hơn. Nói thẳng ra có phải hơn không. Nam tử hán đại trượng phu phải dũng cảm đối mặt với sự thật tàn khốc.

Nói xong liền vui sướng, cười ha ha.

Giang Việt nghiêm mặt đợi cô cười xong:

- Dù sao chúng ta là anh em, em có còn nhân tính không hả?

- Không có.

Bắc Vũ lắc đầu, đột nhiên nhớ ra cái gì, lại hỏi:

- Có rất nhiều người đến xem anh ấy thật à?

Giang Việt bĩu môi:

- Đúng vậy! Còn có người nhờ anh đưa thư tình hộ cơ.

Đột nhiên Bắc Vũ thấy buồn bã, giống như mình mới phát hiện ra một kho báu, rồi lại biết được tin đã có một đám người rình nó như hổ rình mồi từ lâu rồi.

Cô bĩu môi:

- Bọn anh thật rảnh rỗi.

Giang Việt nghiêm trang gật đầu:

- Người đưa thư tình là học sinh năng khiếu môn khiêu vũ. Đúng là rất rảnh rỗi.

Giọng Bắc Vũ có vẻ chua:

- Vậy không phải rất xinh đẹp sao?

- Còn không phải sao? Nhưng mà Thẩm Lạc cũng chẳng thèm nhìn bọn họ.

- Thật hả?

Giang Việt gật đầu, lại chỉ đỉnh đầu mình, cười nói:

- Bởi vì mắt cậu ta mọc ở nơi này.

Tuy Giang Việt cười rất bí ối, nhưng không biết vì sao, Bắc Vũ lại thấy mừng thầm.

Cô nhớ tới trên đường về nhà, ít ra cô đã chiếm được một ánh mắt của Thẩm Lạc.

Trong mười lăm năm trước, cuộc sống của Bắc Vũ ở trong cái thế giới nhỏ của khu chung cư, quá thuận buồm xuôi gió, nên khó tránh khỏi việc kiêu ngạo. Mấy tên nhóc cùng chung cư, không ai lọt được vào mắt cô.

Vì vậy cho đến trước hôm nay, cô cũng chưa từng nảy mầm xuân.

Mười lăm tuổi mới có sự rung động đầu đời, so với đám bạn cùng trang lứa là có vẻ muộn.

Mà hậu quả của việc đến muộn, chính là đến như mưa lũ.

Đại khái là phòng cũ bị cháy của thời kỳ trưởng thành.

Có lẽ từ nhỏ đều là trung tâm, nên tính cách Bắc Vũ có vẻ rất giống con trai, không có vẻ thẹn thùng nữ tính của con gái cho lắm. Cho nên đối với sự thích thầm bất ngờ này, cũng không có lo lắng, bất an gì, mà chỉ thấy phần chán thối.

Ở trong thời thanh xuân bình thường của cô, đột nhiên xuất hiện một cậu nam sinh không gì sánh kịp, làm cô thấy kích động.

Trước kia ngày nghỉ cuối tuần đối với cô chỉ trong nháy mắt đã hết, mà lúc này một ngày lại dài như một năm.

Chủ nhật ăn cơm trưa xong, cô lập tức đi về trường.

Ký túc xá khối 12 ở đối diện ký túc xá của cô. Bắc Vũ về đến ký túc xá, liền xách ghế ra trước cửa sổ ngồi. Cô giả vờ giả vịt cầm sách đọc, nhưng ánh mắt thì luôn nhìn chăm chăm vào cửa của ký túc xá đối diện.

Tiết tự học bắt đầu lúc bảy giờ. Khoảng bốn, năm giờ, phía đối diện đã có học sinh ra vào.

Bắc Vũ nhìn chăm chăm cánh cửa kia, không hề nhúc nhích.

- Bắc Vũ, cậu làm gì đấy?

Cô bạn cùng phòng mới đến, trông thấy cô ngồi bên cửa sổ thì thuận miệng hỏi.

- Hả? - Bắc Vũ hoàn hồn, - Không có gì, tớ ngồi đây đọc sách.

Bạn cùng phòng cười:

- Thật chăm chỉ!

Bắc Vũ ừ một tiếng có lệ, ánh mắt vẫn dõi sang bên đối diện.

Đúng lúc này, người cô chờ đã xuất hiện.

Trái tim Bắc Vũ lại nhảy loạn xạ.

Hôm nay Thẩm Lạc mặc một chiếc áo thể thao màu trắng, khoác cặp, tai vẫn đeo tai nghe, giống như muốn ngăn cách với thế giới này.

Nhìn thấy anh ấy sắp đi đến cửa ký túc xá, Bắc Vũ nghĩ dù sao anh ấy cũng quay lưng về đây, nên cô đứng dậy, muốn nhìn cho rõ hơn.

Không ngờ, Thẩm Lạc sắp đi vào trong cánh cửa, lại đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về bên ký túc xá nữ.

Bắc Vũ bị bất ngờ, vội vàng ngồi xuống, lại ngồi không vững, ngã xuống đất.

- Sao thế?

Hai cô bạn cùng phòng giật mình hỏi.

Bắc Vũ xoa tay:

- Không sao, không sao đâu!

Cô xoa mông, ảo não đứng dậy.

Kỳ thật hai ký túc xá cũng không gần, cô lại ở trên tầng ba, cho dù Thẩm Lạc có nhìn sang, cũng không trông thấy cô được. Hơn nữa, vừa rồi anh ấy cũng chỉ là quay đầu, đâu có nghĩa là phát hiện cô nhìn trộm đâu.

Cô chột dạ gì chứ!

Ghi chú:

1. Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn: Biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết.